

Chương 11

Bản, anh chính là con gà !

Lương Phi Phàm biết rõ đây là lầu 25, vì cái gì mà không vạch trần cô ? Chẳng lẽ hắn đã sớm biết thân phận của cô nên cố ý dụ cô mắc bẫy ?

Không không không, đừng vì rối loạn mà mình tự hù mình, có lẽ cơ bản hắn sẽ không biết.

Tô Mạn trong lòng lộn xộn, như còn mèo cào, cào, dường như Phương Trình gọi điện thoại càng làm cho cô thêm lo lắng.

“Tô Mạn, không hay rồi, mau qua bên này nhanh đi !” Giọng nói Phương Trình có chút lo lắng.

“Làm sao vậy ? Cậu nói chậm một chút.” Tô Mạn nói.

“Khi này người đàn ông trung niên mà cậu ngăn chặn đã đi rồi nhưng giờ lại quay lại, hắn còn dẫn thêm hai người khác nữa, ngăn chúng mình lại nhất định bắt chúng mình bồi rượu bọn hắn, Giản Hi cùng bọn họ đang tranh chấp.” Phương Trình không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Tô Mạn nói : “Cậu đừng lo, tớ lập tức đi xuống.”

Lương Phi Phàm đứng tao nhã cách đó không xa chờ cô, ánh mắt sắc bén giống như đang nói, diễn trò thật không tồi.

Tô Mạn kiên trì đi chậm theo sau, cửa thang máy phía trước bỗng nhiên mở ra, mấy đôi nam nữ sinh thích thú ngẩng cao đầu đi ra, sắc mặt đỏ hồng, nói nói cười cười.

Nhìn người cuối cùng ở trong thang máy, Tô Mạn lập tức sững sờ tại chỗ, đôi phương cũng ngẩn người, nhãn đôi mi thanh tú lại, nhìn Tô Mạn, rồi lại nhìn Lương Phi Phàm.

Tô Mạn thật không ngờ Dung Thiết Thiên lại ở chỗ này, nhất thời kinh hãi không biết nên nói cái gì, không xong rồi, cô không muốn bị hiểu lầm.

Quả nhiên, Dung Thiết Thiên sắc mặt ngày càng lạnh, hắn đi một bước lạnh như băng đến trước mặt Tô Mạn, xa cách lạnh nhạt hỏi : “Cô ở trong này làm cái gì ?”

Tô Mạn không biết nên nói như thế nào, trong lòng lo lắng đến chết.

Dung Thiết Thiên nhíu mi ngày càng sâu, nhìn Lương Phi Phàm, hỏi : “Hắn là ai vậy ?” Hắn dĩ nhiên biết là ai, là kiểm sát trưởng Lương Phi Phàm cấp cao nhất tiếng tăm lừng lẫy ai mà không biết, là công tử nhà giàu có tiếng trong giới xã hội thượng lưu. Chỉ là không nghĩ tới Tô Mạn sao lại cùng Lương Phi Phàm ở cùng một chỗ, chẳng lẽ ? Dung Thiết Thiên nhớ lúc ở quán bar một màn “xin lửa”, sắc mặt càng xanh mét.

Này... Tô Mạn không biết nên giải thích như thế nào, cô nhìn thấy ánh mắt chán ghét của Dung Thiết Thiên, lại nhìn thấy phía sau hắn là Tần Lam kiều diễm xinh đẹp, tim buồn đau lại phần nộ, cắn răng không biết nên giải thích rõ ràng như thế nào.

Loại im lặng này thật giống như đang muốn che đậy làm cho người khác càng phải suy nghĩ, Dung Thiểu Thiên lạnh lùng nói : “Tô Mạn, tôi không hề biết ngay từ đầu cô là loại người như thế này !”

Bạn của Tần Lam mang giày cao gót tiến lên kiêu ngạo đánh giá thấp Tô Mạn : “Lam Lam, loại món hàng này mà cũng làm cho cậu lo lắng sao ? Nếu ngay cả con gà mà cũng có thể cướp đi Dung Thiểu Thiên, thì thật là sai lầm, phải không Dung Thiểu Thiên ?”

Tô Mạn nắm chặt tay, cố nén tức giận.

Dung Thiểu Thiên lạnh lùng liếc mắt một cái, lập tức xuyên qua cô, bước đi cũng không quay đầu lại.

Tần Lam bước theo, giải thích lễ phép với Tô Mạn : “Thực xin lỗi, cô ấy không phải nói cô.” Nháy mắt một cái, con mắt xinh đẹp hiện lên ẩn ý khinh thường đắc ý thắng lợi. Những người khác vừa chỉ trích khe khẽ nói nhỏ Tô Mạn rồi đi theo.

Lương Phi Phàm nhìn thấy Tô Mạn dùng ánh mắt thương tâm nhìn Dung Thiểu Thiên, không tiếng động nhíu mày, sau đó tao nhã bước lên thang máy, chờ Tô Mạn tiến vào.

Tô Mạn ánh mắt âm trầm ủ rũ nhìn xuống, giống như người hồn bay phách lạc, yếu ớt bước vào thang máy.

Lương Phi Phàm im lặng quan sát, chờ cô bước vào rồi chìa tay ấn nút thang : “Không giải thích ?” Hắn không có nhìn cô.

Tô Mạn vô thức nhìn chằm chằm vào tay hắn, tay hắn rất đẹp, nút mà ngón tay đung vào thực sự là tầng 26 !

Tô Mạn trong lòng hồi hộp một chút, máu dường như dồn lên đầu, chú Đường đang ở lầu 26, chỉ cần đi lên là có thể nhìn thấy ! Tim cô đập liên hồi, biết Lương Phi Phàm đang nhìn cô, đầu cũng không dám nâng, sợ bị hắn nhìn lại khẩn trương không yên tâm lo lắng về tình hình của chú Đường.

Hắn thực sự là cố ý không vạch trần cô sao ? Cho nên, cố ý đưa cô đến tầng 26, mục đích là muốn thử cô, vạch trần cô ? !

Không, cô không thể đi.

“Ai nha !” Tô Mạn bỗng nhiên hét to lên.

Lương Phi Phàm tạm dừng một chút, nhìn cô : “Làm sao vậy ?”

“Bạn của tôi đang gặp chuyện, tôi phải nhanh xuống lầu 1 !” Tô Mạn lo lắng nói, cô thật sự lo lắng, cho dù người sắc bén như Lương Phi Phàm cũng không nhìn ra.

Lương Phi Phàm tự hỏi một lát, cũng không có hỏi tới, đi theo Tô Mạn đến lầu 1, quán bar trong đại sảnh thật sự rất nhiều người vây quanh, Tô Mạn thấy từ xa có một người đàn ông vênh mặt hất hàm sai khiến nói : “Nếu như các cô không rót rượu cho tôi thì đừng mơ bỏ chạy lấy người, tổng cộng bảy vạn, thanh toán ngay bây giờ hay là biến mất ?”

Tô Mạn đẩy đám người đang tập trung đi vào, thấy Giản Hi đứng giống như một tòa nhà cao trong đám người, khoanh hai tay, mặt đỏ lên tức giận : “Đồ vô sỉ, ai cho các người cưỡng ép chúng tôi uống rượu, chúng tôi chẳng qua là không cẩn thận nên mới làm như vậy thôi !”

Người đàn ông trung niên nhíu mi : “Cho nên cô thừa nhận là các cô xúc rượu của tôi ? Tất cả mọi người đều nghe được.”

“Ông....” Giản Hi tức giận đến mức mũi đầy hơi nước, rõ ràng là bọn hắn vô lễ trước !

“Các anh động thủ trước, chúng tôi phòng vệ chẳng lẽ là sai sao, sau đó, tất cả rượu đều là do các người tự mình đập bể.” Vuư Giai như một em bé đứng phía sau Giản Hi kháng nghị.

Người đàn ông trung niên vô lại nói : “Phòng vệ sao ? Mọi người có thấy không ? căn bản là các cô muốn tự mình đến chỗ anh tôi bồi rượu, như thế nào, vừa rồi như vậy là sao, hiện tại sao lại không thừa nhận ?”

Giản Hi nổi trận lôi đình, tính tình vốn nóng nảy, lại bị vũ nhục oan uổng như vậy, tức giận liền đánh nhau !

“Đồ chó, cô dám đánh tôi ? ! Cho cô biết tay !” Người đàn ông cả giận nói.